

Sygn. akt – IX Ka 155/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30. kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Sędziowie: S.S.O. Aleksandra Nowicka

S.S.O. Andrzej Walenta

Protokolant – staż. Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 30. kwietnia 2015 r.

sprawy **J. Z.** – oskarżonego z art. 178a§1 i §4 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26. stycznia 2015 r., **sygn. akt VIII K 151/14**,

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt - IX Ka 155/15

UZASADNIENIE

J. Z. został oskarżony o to, że:

w dniu 19 grudnia 2013 r. w miejscowości M. kierował po drodze publicznej pojazdem O. nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości ustalonym podczas badań urządzeniem kontrolno-pomiarowym- I badanie godz. 22.00 wynik 1,20 mg/l, II badanie godz. 22.30 wynik 1,23 mg/l, III badanie godz. 23.26 wynik 1,08 mg/l, IV badanie godz. 23.57 wynik 1,04 mg/l w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w T.z dnia (...), sygn. akt (...), za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015 r. (sygn. akt VIII K 151/14):

I. uznał oskarżonego **J. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. za winnego popełnienia występku z art. 178a § 1 i § 4 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. na mocy art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

III. na mocy art. 49 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 200 (dwieście) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczania opłaty sądowej i pozostałych kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego** zaskarżając wyrok w części dotyczącej kary. Wyrokowi zarzucił:

rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej.

W związku z powyższym zarzutem obrońca wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części poprzez znaczne obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jest oczywiście bezzasadna, w związku z czym zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.

Skarżący kwestionował jedynie współmierność orzeczonej kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej. Obrońca oskarżonego w uzasadnieniu zarzucił sądowi meriti przywiązywanie nadmiernej uwagi do prewencji generalnej, pomijając przez to pozostałe przesłanki, o jakich mowa w art. 53 kk, w szczególności nie utrudnianie postępowania, przyznanie się do winy, złożenie szczegółowych wyjaśnień, które stanowiły podstawę do ustalenia stanu faktycznego zdarzenia.

Sąd odwoławczy jednak w całości przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, który na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalił, iż wina oskarżonego została wykazana w sposób nie budzący wątpliwości, a - jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku - przy orzekaniu o karze 5 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, miał na względzie nie tylko czynniki obciążające w postaci wysokiego stopnia winy oskarżonego i znacznej społecznej szkodliwości czynu, ale również czynniki łagodzące wymiar sankcji karnej wymierzonej wobec J. Z., tj. przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy oraz sprzedaż przez niego samochodu swemu ojcu, aby uniknąć kolejnej sposobności do prowadzenia pojazdu pomimo zakazu, o czym świadczy wymiar kary.

Sąd Rejonowy uwzględnił w sposób należyty wszystkie dyrektywy określone w art. 53 kk, jednocześnie słusznie decydując o braku podstaw do warunkowego zawieszenia jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. Fakt, iż oskarżony był już trzykrotnie karany, a zastosowane wobec niego sankcje: kara ograniczenia wolności oraz orzeczona dwukrotnie kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie były wystarczające do osiągnięcia wobec sprawcy celów prewencyjnych i wychowawczych. Należy uwzględnić, że nie tylko prowadził on ponownie samochód w stanie nietrzeźwości, ale także, iż zrobił to, pomimo obowiązywania orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ze wskazanych okoliczności Sąd I instancji prawidłowo wywiódł, iż oskarżony wykazując rażące lekceważenie porządku prawnego, nie daje podstaw do pozytywnej oceny kryminologicznej na przyszłość, nawet przy uwzględnieniu odmiennej postawy (aczkolwiek prezentowanej li tylko werbalnie) J. Z. w toku bieżącej sprawy. Natomiast wymiar kary pozbawienia wolności, w świetle sankcji przepisu stanowiącego podstawę prawną wymiaru kary (czyli art. 178a§4 kk), bynajmniej nie rzi surowością, bowiem daleki jest nie tylko od maksymalnego ustawowego zagrożenia, ale nawet od średniej wysokości tej sankcji.

Sąd odwoławczy podziela także wywody sądu meriti w kwestii braku podstaw do zastosowania warunkowe zawieszenia kary wobec oskarżonego, gdyż bynajmniej nie zachodzi tutaj „szczególnie uzasadniony wypadek” o którym mowa w art. 69 § 4 kk. Również skarżący w swojej apelacji nie wskazał takich okoliczności, które mogłyby być uznane za „szczególne” przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wbrew wywodom skarżącego zasada pierwszeństwa kar wolnościowych przed karami bezwzględnego pozbawienia wolności przewidziana w Kodeksie

Karnym, w przypadku J. Z. była i jest zachowana, o czym świadczą argumenty przywołane powyżej, odnoszące się do całokształtu kryminalnego „dorobku” oskarżonego i jego kolejnych skazań. A skoro brak jest przesłanek do zastosowania warunkowego zawieszenia kary, nie można też zobowiązać skazanego do poddania się leczeniu odwykowemu tytułem środka probacyjnego, co postulował w uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego.

Również w ocenie Sądu odwoławczego, orzeczone przez Sąd I instancji środki karne, są zasadne i Sąd podzielił argumentację sądu meriti w tej kwestii. Sąd Okręgowy nie dopatrył się też żadnych uchybień mogących stanowić o bezwzględnej przyczynie odwoławczej lub rażącej niesprawiedliwości wyroku, dlatego zaskarżone orzeczenie w całości utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd II instancji zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, uwzględniając że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na sytuację osobistą i majątkową, przez co wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu w całości obciążył Skarb Państwa.